

On je někdo

Hana Zagorová

Máma sklání zrak níž a níž,
tichne hovor bříz i náš,
pak zjihle, ale v pláči spíš,
řekne mi, tak ty už prý se vdáš.
Ne, neměj strach, neboj, mami,
i když ho ráda mám,
stejně zbudem' tu samy.

On je někdo, já jen dým,
má jich spoustu, ano, vím.
Proč já hloupá zrovna s ním chci být?

On je blankyt, já jen bloud,
školní příklad, s nímž nelze hnout;
tak mě splet, že ztrácím soud, jak žít.

On je přepych, já běžný děj,
znám svou všednost, znám i jej,
přesto prosím, pojď a měj mě rád.

Mě rád.

Má to smysl? Asi ne.
Už mami dost, a spi!
On by nikdy neřek', vem si mě.
Snad je to tak líp, kdoví?
Lítost necítím, už jsem zticha,
on by zřejmě nebyl tím,
kdo mým dechem dýchá.

On je někdo, já jen dým,
má jich spoustu, ano, vím.
Proč já hloupá zrovna s ním chci žít?

On je blankyt, já jen bloud,
školní příklad, s nímž nelze hnout;
tak mě splet, že ztrácím soud, jak žít.

On je přepych, já běžný děj,
znám svou všednost, znám i jej,
přesto prosím, pojď a měj mě rád.

Mě rád.